

Trong câu chuyện Phúc Âm tuôn trào, chúng tôi nói về những người đi tìm căn bản của Phúc Âm dựa trên lời dạy của Thánh Kinh. Những người đi tìm căn bản đó là:

1. Mọi người đều là tội nhân
2. Án phạt của tội là sự chết
3. Con người không thể cứu
4. Chúa Cứu Thế Giê-xu là con đường cứu rỗi duy nhất
5. Nếu cứu rỗi đến với con người qua đức tin nơi Chúa Giê-xu

Hôm nay chúng ta sẽ lần lượt đi vào chi tiết từng người đi tìm mất. Trước hết là vấn đề tội lỗi của con người hay mọi người đều có tội. Chúng ta có thể phân biệt hai thể tội trong đời sống của con người là nguyên tội và kẻ tội hay tội thể tông và tội riêng. Nguyên tội là tội di truyền từ tổ tiên và kẻ tội là tội chính bản thân chúng ta gây ra. Mọi người đều có tội trước hết là vì chúng ta sinh ra làm người. Sinh ra làm người là chúng ta tự nhiên mang tội do huyết thể theo như cây chanh sinh ra quả chanh thì phải chua. Trái chanh chua vì thể gốc chanh mà ra, nó phải chua. Con người chúng ta cũng vậy, thể mặt gốc mà ra nên mang trong người mầm mống di truyền của tội lỗi. Hai con người đầu tiên là A-đam và Ê-va, bất tuân lời dạy của Thiên Chúa đã đưa toàn thể nhân loại vào con đường tội lỗi. Gốc rễ của tội lỗi nằm đó cho nên mầm mống chào đời là chúng ta đã mang tội lỗi trong người rồi. Bằng chứng rõ ràng nhất của nguyên tội hay tội thể tông là không ai dạy cho trẻ con nói dối, ích kỷ hay làm điều xấu bao giờ. Nhưng ngay từ khi bắt đầu nói được những tiếng đầu tiên hay làm những chuyện đầu tiên là trẻ con đã thể hiện đức trá, ích kỷ và những điều xấu. Mất trong những tiếng trẻ con thể hiện nói khi mới biết nói là, “Không!” Họ như bắt đầu điều gì cha mẹ hay người lớn nói là các em trẻ lời, “Không!” Không muốn làm, không chịu làm điều người lớn bắt các em làm. Các em thể hiện giành giật đồ chơi với nhau và luôn luôn nói với các em đang cầm trong tay là của mình. Khi lớn hơn, các em dần dần nói dối để chơi tội hay để lợi cho người khác.

Bản tính tội lỗi di truyền trong con người như vậy cho nên không ai sinh ra trên đời này mà có thể nói rằng mình vô tội. “Mọi người đều đã phạm tội,” Kinh Thánh dạy như vậy. Người xưa cũng nói: “Nhân vô thập toàn,” không ai là người hoàn toàn cả. Đó là nguyên tội hay tội thể tông. Nhưng cũng có những người phạm những tội thể tông, nói rằng không thể gán tội của tổ tiên cho mình được. Tôi không thể chịu trách nhiệm về tội hay lỗi lầm của ông bà để lại. Đó không phải là lỗi hay tội của tôi! Dù không nhận tội thể tông quy gán về cho mình, trong thực tế, chúng ta thấy rằng rất nhiều lần và mỗi ngày chúng ta vẫn tiếp tục phạm tội. Không ai sống trên đời này

có thể vậy người nói rằng mình chưa phạm tội hay làm điều bao giờ! Nói mình chưa phạm tội hay làm điều bao giờ là chúng ta dối mình và dối trá cũng là tội nữa. Con người chúng ta phạm tội vì sinh ra trong tội. Tội là di truyền trong máu huyết chúng ta. Và con người chúng ta cũng có tội vì chính chúng ta làm điều tội là thói quen xuyên. Không nhất thiết phải biết gì về người hay trở mặt cướp máu là tội. Tội là sống không đúng với tiêu chuẩn của Thiên Chúa và tội là vượt ra ngoài hay vi phạm luật của Ngài.

Có thể nói rằng không có tội nếu không có luật. Luật là tiêu chuẩn để đánh giá tội. Xã hội nào của con người cũng có luật và Thiên Chúa là Đấng tạo dựng vũ trụ và con người, Ngài cũng có luật của Ngài. Luật của Thiên Chúa được ghi trong Thánh Kinh là Mười Commandments cho con người. Mười điều luật hay thập giá như sau:

1. Không được tôn thờ ai khác ngoài Thiên Chúa.
2. Không được làm và thờ hình tượng.
3. Không được coi thờ ngày Danh của Chúa.
4. Phải giữ Ngày Yên Nghỉ của Chúa.
5. Phải hiếu kính cha mẹ.
6. Không được sát nhân.
7. Không được tà dâm.
8. Không được trộm cắp.
9. Không được làm chứng dối hay nói dối
10. Không được tham lam.

Có ai có thể nói rằng mình không phạm một điều nào trong những điều luật này không? Chắc chắn là không! Mười điều luật này cho thấy mối quan hệ giữa con người với Thiên Chúa và con người với nhau. Bản điều luật đầu tiên là bản phần của con người đối với Thiên Chúa và sáu điều còn lại nói về bản phần của con người với nhau. Chúa Giê-xu đã tóm tắt mười điều luật này thành hai điều đầu tiên là yêu Chúa và yêu người. Yêu Chúa, chúng ta sẽ tôn thờ Chúa, tôn trọng Chúa và tôn trọng Ngày của Chúa. Yêu người, chúng ta sẽ hiếu kính cha mẹ, không sát nhân, không tà dâm, không trộm cắp, không dối trá, không tham lam. Nếu chúng ta không hết lòng yêu kính Thiên Chúa, nếu không yêu người như chính bản thân là chúng ta đã mắc tội với Chúa. Nhưng cũng có người sẽ nói vì Luật của Chúa trong Kinh Thánh, tôi không biết Luật nên tôi không biết là có tội được không? Đối với luật là của trở ngại này, chúng ta đã không thể lý luận như vậy được. Chúng ta không thể nói với nhân viên công lý vì không thể bắt họ dừng nên tôi không dừng hay nói tôi không biết chắc này vì nấc là 25 dặm một giờ nên tôi chạy nhanh! Chúng ta cũng không thể vì nó như vậy trở ngại một Thiên Chúa!

Thiên Chúa chúng ta có luật của Ngài trong Thánh Kinh nhưng Ngài cũng đặt luật của Ngài trong lòng tâm con người. Lòng tâm cáo trách chúng ta, cho chúng ta biết tội khi chúng ta làm điều sai quấy. Lòng tâm là tiếng nói của Thiên Chúa trong mỗi người chúng ta. Sâu kín trong đáy lòng của mỗi người, chúng ta biết có Thiên Chúa. Thiên Chúa có thể, Ngài là Ông Trời đã sinh ra muôn loài vật và con người chúng ta phải tôn thờ Ngài. Người Việt chúng ta dù không có đạo cũng biết đặt bàn thờ Ông Thiên trong nhà và trong mỗi lễ hội nói chúng ta đều ý thức và sợ hãi nên hầu như cả Đàng Trong và Đàng Ngoài là Ông Trời. Làm việc gì, chúng ta cũng nói nhủ Trời. Chúng ta biết sợ phần mình nằm trong bàn tay của Thiên Chúa: “Trời kêu ai nấy dạ!” Bởi chúng ta của Thiên Chúa khắp nơi cho nên không tôn thờ Thiên Chúa là chúng ta mắc tội với Ngài!

Thiên Chúa cũng cho chúng ta biết về một hình thức tội khác nữa mà con người không thể chối cãi. Kinh Thánh dạy: “Ai biết điều tốt cần phải làm mà không làm, thì phạm tội.” Tội là làm điều sai trái như theo tiêu chuẩn của Chúa, không làm điều đúng cũng bị kể là có tội rồi.

Vì tội của chúng ta để nghĩa về tội như vậy, không ai trong chúng ta là người không có tội và vì vậy mỗi chúng ta cần được cứu rỗi và ơn cứu rỗi của Chúa. Đức tin nơi Thiên Chúa bắt đầu từ chỗ nhận mình là tội nhân trước mặt Ngài. Đó sẽ tiếp nhận ơn tha thứ đến từ Chúa Giê-xu là Đấng gánh chịu hình phạt tội lỗi thay cho chúng ta. Cho mình mình Chúa Giê-xu gánh tội cho chúng ta mới có thể cứu chúng ta. Nhận mình là người có tội là bước đầu của niềm tin. Và đó chính là Phúc Âm vì Phúc Âm là Tin Mừng cho người có tội. Chúng ta không cần Tin Mừng nếu không có tội. Mọi người mong muốn chúng ta sẽ nhìn lại con người của mình để mở lòng mình ra tiếp nhận ơn cứu rỗi của Thiên Chúa qua Chúa Cứu Thế Giê-xu trước khi quá muộn lúc hình phạt của Thiên Chúa sẽ đến với con người. Thánh Phao-lô là người đã gặp Chúa Giê-xu trên con đường đến Damascus mà chúng ta nói đến tuôn trào. Sau khi gặp Chúa, ông đã đổi mới cho chúng ta lại như sau:

Đây là lời chắc chắn và hoàn toàn đáng tiếp nhận: Chúa Cứu Thế Giê-xu đã đến trong thế gian để cứu vớt tội nhân, trong những tội nhân đó ta là người đáng được! (Thơ I Ti-mô-thê 1:15)

Một thánh nhân như Phao-lô khi được trước mặt Chúa thấy mình là người đáng được sự tha thứ thì còn chúng ta thì sao?

Mục sư Nguyễn Thị

Chương Trình Phát Thanh Tin Lành